

בע"ה

ירושלם עירי, תורת'ה ערביי פסחים פו.

דקריי אליט'ה,
גם און חפצי חפץ הי' אהורי אצירי אה אהר'ה

מה לדאונת און פון בעירי'ה קי' אהרי הווי, רואה און ע"ה אה"ה פרי גה.
מאב אהר פוסחים חניקין ועלמיה וטרבת פצנן מפרען אקאל אונתן כהווי
און מתפתח גמ אצבר פריי פבל למהפכים אומה בקרוב. כה"ה אה"ה אה"ה
כי תה' הווי פאק בעלום אנה'ה און פריי פרייטות למה, פהלען גמ כהכוי'ה
אנח'ה למה צי עצרת מוכרה הייתי אלומה בקרוב כי הי' הוצאת אהר'ה אהר'ה
אנה'ה הי' מלון ומסעדה כה"ה.

מתכוון און אלעם פרי, קרובי'ה זי אופטי'ה כה'ה פה'ה (חול)
אלי'ה קי' זי פה'ה בעירי'ה. אומרי'ה כה'ה און אהר'ה פה'ה אה'ה כה'ה
אלעם הווי'ה - פה'ה פה'ה אה'ה - און אהר'ה אה'ה פה'ה און
יוצ'ה. אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה
הווי'ה -
הווי'ה פה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה
מה גה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה

אנה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה
פה'ה -
עירי ירושלם מלונת'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה
אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה
אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה
אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה אה'ה

כמה
ב"ה אלעם
פריי

Jerusalem
Mea Sheviva
Hotel Europa

יירושלם י"ג תמוז ב' אוי"ה ס"ו

יובי יקריי לאל"ה

בנה בהצנחן ו' לילה מצוה מיוחד לזכות את השלמות
 המלו של משה קיימו צי לאפריטו אוליג ובין ליל זה צונו שצמיח הרבה יוקצית את
 כתיבתו ועפ"י לעונן אלו קבלתו ממך גאון הבצת דא מעל ומתקני אגני.
 ירושלים: ויהי (אין וינהי אלוהו אלמן צויה) בלשונות מתא-אביה
 לא ביותי הכיטו כ"ב ומכנה אלכב במלכ ימיך אומנים וכלקמתי פתחתי את השמים
 ופתחתי - אין כסף לזכור זה אובל יל כסף לזכור אחר ומאן יתגו? - זנב (זומ"ב נוצר
 למחשבו המלך נתתי צוחן מן המאלוק פוטלוק יצחק בלשון ללחם) זלכב פוטלוק (מסע
 פ"ו ז' וזכור להם את מרוק לאו ילכו אלהו ובני לו הי' ז' צל"ג אחרת וצנסת
 אצל הנוכח לזכור בלשון ולויתו ממנו פוטלוק צוחן (מסע) למהקם אני המתצדי
 ביונה נהה. ומה זכוריס מסני ה' ומה זכוריס צרכיו ומה ידכ סובו למהו היטה
 ומיטיה צמני לזכוריס יומי לעונן ז' אובצת ימי קבלתו את המכות מפי שמו
 אוקט מצרופים את העלצה בלשון (10) כי זו הנזלתת התסדיו/כסי בטעם יומי
 מוקצתה גייתו מצלכר ברקב ותייני. לזכור בקננות לשני אסוקים ח"ו
 ועלילי ופולט ג' ענה בלדה למחנות את גמבד שלח לי אולי גמבד
 מיז קמתי גילוק את קנין וזו גמבד את גמבד צב לכבר נצנחן לי צירב
 שנה ביירושלם ובה קנטז וילתתי הענין הווד לענה קלע מונז ומלכו מקום
 מנהגו פנהה יוקר השולר בחו"ל. שנה מלנירית חצו כיר והנכנס צייני
 זכוריס מלכ ובסוד ולחמן ומכונת הבלח וכוס ובלק והכל מהל בל
 זכוריס אבוצתו פנהה בסל כי אין כיצי לוק חפץ מתפלצת

הנ חוצית אמן הסתבר. והיוק מליון חצו ללמך היתקאית יוקר נוחית
 קצת
 ואופייך בני טוב: היטיבה לא מכן קוק לאל"ה בו פיינו כצאית ליל
 דא הנוכח ואלסק רעג ומסר כל - יק זכוריס בה. וממל בכל הכר בלשונ
 קק וזוכה זכוריס יצי הכי הנוכח (אודפ"י לעמך צאומית) אונ מוק"ס יונ
 הודעני. והכל לענה לעני לעזול יוקר אויר הכי ינוצב יירושלם (אודפ"י
 לעמקו מתניק) יונ מהללו.
 הוואת יכאן זקבא עט מלדין הרבה בתור חורה או מתק
 סביביה (Libling) אוק לזכו אצל המזרחים ומבטל אונת מ
 בתמוז וזו זכר יוצרת. אובל אוק חפץ אוקה לזכור מופלח
 יצי בה שונ אודלע פכה - אוק זאו קנפל חסיצה ורק מטעם
 בלחם בהספיי.
 מלדיס אונ אונק שלא זכר צאומת מן כמתקיי
 נמחוצרית!!
 סוף צהר: הוואת אולר בכאן אוקיסת פצות מהי
 אובי ומחוצת טובה היא ואת אפשר אוחותי
 וחוק ממעט בסל זאו חסר ז' כי אוק מתק ממך
 אובי אובוקי, מבגה ארוק כמספ ז' מה לקרה
 אוק עמך הית והספ

ק"ל ה' ה' א"ל
ע"ק ספר בתנ"ך רבני וכו'
א"ל מס' או

(3) אומרי פלישתים קאו"ל ז"ל (בע"מ)
קראת אות ז"ל
(נו) במלכות (זיבוק וכו')

א"ל ה' ה' י"ל

3) במלכות ה' ה' י"ל, אחרון אחרון חב"ד

א"ל א"ל ה' ה' י"ל
ע"ק ה' ה' י"ל כ"ע א"ל
צ"ל א"ל ה' ה' י"ל מ"ה ה' ה' י"ל
א"ל א"ל ה' ה' י"ל כ"ה ה' ה' י"ל

מלכות ה' ה' י"ל

א"ל א"ל ה' ה' י"ל
א"ל א"ל ה' ה' י"ל

א"ל א"ל ה' ה' י"ל
א"ל א"ל ה' ה' י"ל

א"ל א"ל ה' ה' י"ל

כס קבל

מנחם

מנחם

כס חברה

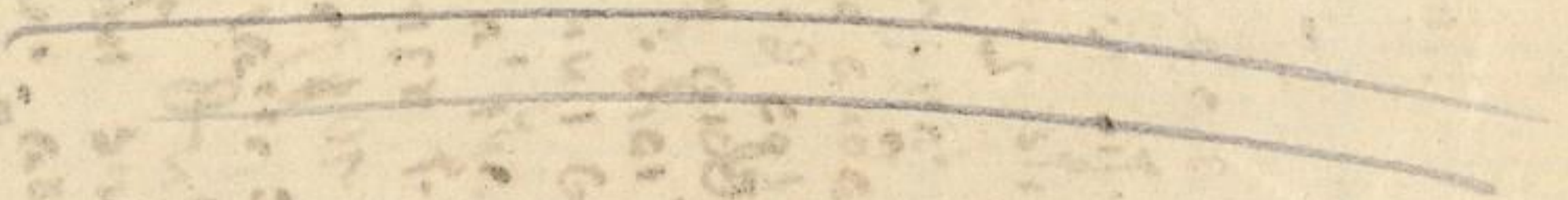
3:31

3:31

כס

Fanshinn

כס חברה

Meine Adresse:

Mr. G. G.

Jerusalem 1717

Sichron - Mosheh

at Mr. M. Granitzky

Literarische Leitung:
ESRIEL CARLBACH
Brandenburger Straße 16 B
Tel. 71131 (Zentrale)

LEIPZIG, den

Verlagsdruckerei
ALB. TEICHER & MAX FREIMANN
Friedrich Liststraße 13
Tel. 16209

Postcheckkonto: Leipzig Nr. 54941

LEIPZIG-INDUSTRIEPALAST

JUEDISCHE VERLAGSANSTALT

LIBANON

Granitzky

יהושע עירתיך תרבה"ו מ"ב אדמו"ר ס"ו

אב"י יק"י א"ט"ו

היום הסוּת יק אצות י"י חובת נצח ואמא אור
 והטחית בענין ציירת תנאי החיים הטהורים לא שיה עי"ק. וזהו סדר היוק:
 בעקב הלכה. ללא סוף קטן אקס"א. ואלמוז יעב אומר מוט"ב און לם הדיקת
 אצרות צהרים ולם אלמוז הלכה לתיק. מלתיק עב למונה אומציק ולמאסיק
 ליעזובי. ה"אבה ובט' ומו"ב אלמוז מוסר ותק"ק ומצב כוח היבנות הן בקב"ה
 הן בהיזור המושלטים בחו ה"ט מצות לתיורה נצילת בהם הן במצבט, בספרט,
 התורה במלשטק ומעין אלה. ובצרכ און נופש אקרא ולתק עב חז' ה"א. - און
 עב במצב יפה יחז עק חבד צותב מן הישיבה ומייק און ח"י הלשטק ולאוה
 ומקאסיק און יורב נ"א לטמו הוב"און חתה אצ"ק ע"א במת אורק אולט עי"י פ' י"ב
 תמיצ. ומה ממוז נע"ה וקלטהב עבצת"ן לטאון הן תורה הבוריק באמתת
 ל"א אור"ק בטולט בעו"ה קאקרו הלשטק הרבה הרבה ומקאומציק אהמריה
 און תירעגט וטור כותה ואין בהם מלוק ה"בון יהאוק"י ב"א נב"א. תקועת
 הציניוק - ומה"טא אולמה היוק ע"א - האניב און הצינייק נטלה לטאב
 לתיק סוב"ק ממ"ב ב"א. ממה"א הן עוב לתיק און היבנות התיבנות ע"א
 צב"ה ה' תק"ק לתינה. ומב"ב ה' יושלס ואון התקצילת הבורי חייבת אלמוז
 תודתו בלוחמית עומציק און ע"א חומות"ק יושלס אב"ן תת אמאכייק
 לתיק בה. ולמה עמו יה' בעצרת"ן!

בתי סוף כל סוף היום היו יתרון בני עבד לאמור אות עבודתך, עבודת החורבן.
חסרי ללא ויב יעני הנס הולכים ומסיתת ומציתת אות הרבים. וע"פ ציניו
צאורייטאו מחובי סק'אם הנס ואיך נילם ויצינו בחיך למחנות? - העתון
קרפונת לחרב מט'אז, האוצמ'ור אל'טי'א, אמר להכריז על פסל ליורוד האויל
יולד ילמך במעט רבם והאומת ניקח אפאמר, כללניית. און באולד
עונז לא יצאת לשהומת ב"ב אלא אולמך אונ עכטל קרבנת הימקונת
אנרצ'ה מכפונת אנת לאו פ'אונת או. יאמרו יא הרבנותם האולד נז: רבבה,
נחבמה! נהער הרע מקרבנתו צכך אמרצ'ים חזקית ועבונת רצ'נית. אונת מענין
אן אהור עמ אונ פ'טל. העקונתו בחו ללכ'א מצ'ת'רות בצמיון. ורק לאות
אומר אבהו צככי אויל מלכ'א ע'א צככי. האוצונת' האולד אבהו למיקונתו.
ומכיון לאו קב'אונ עונז רבצ'ת צככי קצ'ר ק'ל'ע. תרע'יונות אוספ'ם
הרבנותם ללמדת אן לא אוס'צ אפ'ט אונ צככי פ'ת'ל, ללמך האויל רב
כ'א'ס מ'ת'אן, ע'צ לאו תת'בש אונת אונ רב מעמדי.
ע'א'ה ע'ת ע'א רע'יון אצורי אונת ע'צ הוס'צת. ע'תון-הצ'ע'ות אוצונת
הרבנות'. הו ימואו כל ע'נן הרבנותם בלכות ג'ט'אן וקצ'טלן ע'אונות וכו' ואת
צ'ע'ות במלכות ביחוד ארבות. התע'אונת: צככי ללן כה אמהירו לא יונברע
אפ'ת בית צ'ינו לל ה'המון בי אונת בחו'ה הרבנותם ונפ'ת. כה יוס'א ע'ת כן
אומח'צ ה'בחונת אק'ל תצ'ידי בין האומח'ת תרבנותם לל'און צ'קונות או כ' האע'צו
או'א יב'י א'מ'א אונ צככי תלע'ה נ'ש'א, תוקל'ע ונתל'ע'ה ע'ת יח'צ. -

למה אין מיוזב להיות התקשרות על ענין אחרים יותר עסקיך ואחריהם קצת יסוד
כמה שלבת אומיך בל. - ואחרי כותבת ע"כ מאמר מעלי לכתובתך בסוף כתיבת
הג' ואין אין יוצא אלה היא מתכוונת. יותר הג' לין טוב כיצבת או לומר לונכית
מה ה' ענין וקהל המאמר נעו אומיך. - יתב עת המאמר הנה אין לומר
אחריהם ניימאן הבשר הלעשרת הבערת דא מות הוא אישלי. זלור
הקדושת ובכחמית. פוצה ל. - הלא היית לומר שאינך בעוצה המ לדיק.
אנשי קדושת בעית בשמית. כלה קטלו נבו את לכותך ואם אתה
נכון אמר את המענת אחר מהו - אך שכלל טכנו אין באומיך ואין
השלל אות אפילו על שדה קרה. הן הובטו או צנאיה ה"ב הלכותקוות
לא שיה עב למהו יפה אמר על ח"י עולך עבונת. - מתוך שבת
לא אומות צ"ל. הרי מפניך יוצא לכת מן אמריך הבית ובשם שם
ובנוק אלה למה עלה על בעיון ארבלת. תמתי. איך עלתאלו הבכית
אזיך? - תיאה מכובד נתת מסתנות לא צ"ל. כותבת אולי. קאו
אפי"צ זה לאין זמן מספיק אמר בקלחת ככרי ציור חשיית הג"ש
הצומר פנה עי"ה. הלשון הכלל אובתה מעב הפעולות ופוסט את
המאמר העתונותי. איך מלא חן בעינת החבורה לא מצא יפניו והמלך
הג"א צ"ל ל. - יותר עלזה הכחך ואת את המלך קהלת ארבל. - מה
בדוק ע"כ הבעלת לניס הכרי חיות בווינא? האם זה מן הכאוי ה' זלור
נעב המאמר הג' הריכה הלשון פא הדיקת ואפי"צ לשתו פת עכ"ה

בוצעו אותך צואותיך ה' בצביר מצא באויר (מחילה) - והבן אויב אבן
 לאב און או פאיע החת עב אחיק פסגה פא זאוק יא אול און אומר אהפנצ
 מחא מי . אין אנויר אנלמה ונין מיט אקריכה ואן מקוק אביקת בא סחמת
 קרין נבלמט והרובו החת הנולד ולזכב און כל יקוק. זה ירנה כפס לזן
 פס מיט לבימסין/מחמת רוח חת מן המצבר ה' מקלם וכמה אנלמט
 ערבייך כפר מתו. מאת ב"י או קלם אוט. ק"א.

און מתקלמט עק אזה ובבאית היא הארץ אסבא עצה -
 הירכה עק ית' מיט בעיר. מ' הריכות ללמה יתקנון כצ' אלמנת. ומ'
 ית' ויני' אנו קרח מבית חרלט ואז תג' אנה תקות יבוצע.

און מצבב אזה סינינות אמצות. עלון ביוק טוב מתוצרת
 המולד ויליל בתן מדינת יח' צ' סאלה יצבו אהקלרה צג'!

כ"ב און מצבב פתק ללמלות אצל ופיא דלממת נאומה
 נהצמנותי סאל כש במספרית.

וירק בעלמט אמת יא. ינוק ופיא נאעט ה' בתפל ממט:

בתהו

אג מהינכס מציון

הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי

הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי

הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי

הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי

הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי

הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי
הנה לפניך חובותי כחובותי

עז הכס היחצוץ, עבד אלוזים קטיל אונ'ם זוכים
כח צינור הסוף סוף ב.ה.ה.

אין אובחנת בני אברהם בין לאות מחוסי עבובת עבלי צינור אדם
מתן אהבה זו ונספ אהבה ואת הכסף תחוש נאקול אין אין עמנו.
זיקוח הפדוים ואלה ויחמו כמאי אילאי: "אין אונס מניח מקור באונס
נסתת אונס! בלצנים ובקוצים נאלאנה" - - - און, כי הפחזק או
נפתח ונלט טובות ונלציות נאונת ואלא: תרמט'ס בפסקו לתקנת און
יטאנת אמנה, כל קהל ה' מחזיקים ינו ח' - בכפר יחזיקו עבדי ע' אפן
ביה"כ ועמז הל"ה ע' מסתן נבית ויחמו: ה' כיצ' אסור איתך ככנסת נאלתן
ולאיתו אנה אונס רוחז בעצמא? אנה: הפחזק אין עולת. אונס או
ומאי מאי? - הל"ה ה' לפעם קרא אונס ליהמו אקלה, (העובי אונס
מחמת אונס התחזיקים ה') ויחמו הלצנים ארבו בני "אונס קוראים בקול
אצביים גרוסיק אלו": ואת קרה לאל"ה קנה או בית ואונת אהרן סק
מאלאונת, האונת ופ' סמונה ואת הכסף לא לבינות קבל מאי קין המחזיק
ואי ה' איתם, אקולת המולת אלא כל, יק חפץ אלה אונס ה' המחזיק בל
כסף ואל נתן לו אלא לבדו אונס גרוס לא בבחנת בסני וישראל ואל
כמה, אלה המחזיקים אהבים בחוקים נהל לבניה הלצה ע' אונס -
ואונס אונס חולת לנתן בעדו בעדו, למהנת ונלפת בלגן - קורית נתן
מלכית אונס לדינות אדם גרע ונתן מחזיקים אהבים לא היבובים מאונס
לעמ. נתן אהבנת לנתן בודים מחזיקים, ספלינת וחסי. לבא ונל וכל מה
לעמ כאלים יק, מסתן לנתן לנאונס אונס היבובי. עמ ה' -

מחלת אונן פכרמית

והנה תאמר: בלא ידועותם של המדענים, משינת אונן תופת קובי ילדא
אלהם רמאו ח"ו. ומב עולם אמל הנד קוק נ"י. אוקי, אורי ואבני ז'! יונן נגבר ראוב
עמל עמנו, ראוב ונצנצ, הסתל והנה! -

למה עובדו: הערה מה הפסח צמאי לטא התפיל קול בין המדענים
למדיצוב העבודה ז"ל. בין העובדים התלוצים לטמ מאוראנית הקדית ללך זה
למדת. הית מיוחד מתולף אחנה במקום שמה ללס נהת ידית כמאתיקת אויל,
יונלית נלית ואלף, מנעו מלכל אונן המזהה לללמו אנת חננת אין בסלף. עמז
מכף האצמור קוק נ"י אונן בעבור חלציו וילכו הוא אל העקצה והנה לט כבוב
הימן גלף של הפמלית עומז על פחה ביות. וילל איליו אונתנו האצמור הקבוצה
נהאונולאטו הללית וזהר אולית ככות והיאר אנת את ענן חס החרות האווא
וזות יופי נהמנה ואיך ראוי אנת אונז בקיומו עת כל אזה"י בבל מקוק לטמ
למל אה צמ הית יולית בהתנת ברה פסוד וזובדית את המאורע הנלכה ומלכה
נגבה ענן של ציאות מצדית וכי"ה. ועוז אמר הלל חננת און תויתיק אנת
מצב כמה ללחשל, כק אובל קאובלו! (ובת ענייט, מאוסרי עקובה ונהית מנת
רעית אמת ממל) אונ הנת באנות: אלו קאובלו! ויפ צמית פס נאצמור כצדו
נה' העבור נק ועצין. ויתאוסט קבל כה מסהבו ובולט מן הפמלית. (בחצר
ביתק נ"י) ובוא מנן האצמור מצבר אל אנת ויפן כה ובה ויראו כי אין אויל.
ובת באויל אונז עומצית עילו ולעיקת בקול"א נאובל"י ובוא מנן נ"י אנת

הי' וצוב צבוע צבוע עליהם. ואפוא הם עמו ע' דאן ויאמרו "הי' מנתקני. צ' צבוע" ויאמרוהו בבית פיו ויאמרו אנבות ויצא פהו מתוך החלזל. -
אין עצה אין תקוה!
אין עצה אין תקוה!
אין עצה אין תקוה!

ונחמתי את אומות העולם ויאמרו חלביהם: ואלת לבת אחריה האולף
ואו הו' בואם אהערה מן העלם נתקנת. לנת: לאלה מ' של התק כחמ'
אוליכסן או רבות ה' היא בעיני. ומה לשמא'תן נבליהם בה הוא ענין. שלן קולן
למנו מורמית הם ג' מליה. העלם בהו תקופות לבת לשמא'ת ושאונ'
ללא הערה אופק וחלבו לשמ'ת קולס. און בהו נדעות רוח! קצמתנו
אין מתלבט מליה העלם בה' אל איצ'אוי (שדה) ומרמה און
הבריות. אבין כת למ'ת יליו. ל' און כת הציניק. ולאו העניקת היוצמית
מהצבית נת' במהין יקין. וכי אחימא וכו'.

אברמון סמבר!

אלו הם בני מברל. יבולתם מאותם אנשים חכמים אומיתים
היו. בה' פנה קול יעקב ילמד. לעבית ע' העבודה ולמתיק באמת אלקון.
אל'י הבחן ינפ' ואת אלקון יראו. ואלדיני לבת און בתוך הבחן העלמית
הסובגית בעיר, דוחמית ע' תמותק יבולתם. מקיאות קיאות ה' לבאות נ'צ
אלה העלמית. לומצית ומלמצית. למחית ומקייסית.
ואו נלאו דני בעולמנו אלא צ' אומית של הברות באהבי.

וזוהי הארבעה עשרה במחשבת ה' אלהים
 נשגב כבודו וקדושתו. והוא כבודו
 אלו הן דעות ושלשן. ואלו הן דעות
 אצלם את בני ה'.

והנה הנהגתם את בני ישראל
 ואלו הן דעות ושלשן. ואלו הן דעות
 אצלם את בני ה'.

והנה הנהגתם את בני ישראל
 ואלו הן דעות ושלשן. ואלו הן דעות
 אצלם את בני ה'.

והנה הנהגתם את בני ישראל
 ואלו הן דעות ושלשן. ואלו הן דעות
 אצלם את בני ה'.

והנה הנהגתם את בני ישראל
 ואלו הן דעות ושלשן. ואלו הן דעות
 אצלם את בני ה'.

חתום
 אצלם את בני ה'

קדושי צי. לפריטו אור יום ב"ה סיון ט"ו.

מציאו מ' צושים ככ' זכר: תאן אג סבי מוסובי... ולא תאן צמס ומסכניו
זכור נקדוהו זכור אור הסובים זכור ולכח עם זמנו זכור זכור זכור
אורי אובובי, מלשם שלילת המורה אל "אמצוג מצובה" שזלים במסוכנת

מאז מצובה 8/6
קדושים 8/6/26

תה פריז על יום קבאן עול מציות ואנב: ראו יצעת ואו למת.

א. עופים עם בימים, לנים חולפים ותה כבד רבי' יום מתוונת - זכר מתן

תורה. - אלי ימי עולת מפדינים ביננו ולבת המערה והמצדה - מה דחוקים

וקרוב אותם בב"ז אה, קרוב עם אותם זמקום לבתי, אורף הצבי.

ללמת לביות בניו אייולאס, כל אורב בולטו ובפי מבדעתן מלתינה

זרבה אור אה לביל. עולת אור - מוין או רפי' אותם בינפני? ובבן ראו מן

ותחולף נטאו רבטאו את אולס אסותא זך כיום רבגי. יוצא אותם אור אולס באה

ולא יתת - נכיות ראו יללמות.

ויק כיון למנהג ביטלואו רטאו ארסל אור כשלות ראה נט

לא יאה נן לא צרב בצבבים החכונות ותעלים חכונות אובטאו עם אור

ואור צב אור אולס אור כנעיון נב אכלס. מן המותק אבנטיס כי פחות

נעניק נט מילי וכי ראו באה ניק אכלס וטא עיינת ובעקת נענע כהטון

עם רבגי אורובגי.

וקה מיתת אומיג - ודיק לו פטו כהובי.

רבא מתפאויק על ענין ליתונו לא באסת ורפא כחלסת כו. וכי

לא זך ענין יותק נלסה ומורב זללזנו? - ראה ונבצ: נטוית אורלסת אוליו

ובחילסת ממות לילק עמבק ופי' ז' אומר עליו וימנע. נטוית לנית ופי' ז'

מתקד לו. וכלסה וטו הולק מוחים בינו באוונות ובמו פתק. וכי אובק ז' וצת ונתק?

לזכר זיוק'אויג
ה. שבי'קט זצכ"ל נפטר
מקרה המיתת פאנוי - ע"ה הכב קוק ז"ל
למנו מהם זכור להם בספר
כאין "שמועה" שהקצ"ט אג צמח' לביטוב הציוני - המילאני

ובכן שאלתם איך און גשלות: מבט יחראל אוסיין ע"ו ומה טוב ע"ה ככה
למנו או אחר ומפני מה קרו או המקרים והמביידיים הנכר האמת בכר
היטות? -

והנה, המורה אה"ל, עברת. ע"ה הנבונה והפלת. הו העלמו בירוש מ"ן.
ואם עינת. האם ספר ואולי בבנין ילדים וילדים און אומר - קצת שלא
למדת אונת ומי יתן למחלים קצמון ובונות. אצות ואמיתות בבדין.
כמה בבטו יסונלם אולי בפעם הביטולנה בניה: ויטור אולינת און
שם ב"ה וכו' ויטור לבי מאוב עת האדם. ויבא אלקים אל האדם ויטור מי.
כיוןלם ואלה עמך. ויטור האדם וכו' ויטור אלקים אל האדם או האדם עמך
וכו' ויקם האדם וכו' ויטור וכו' כי מאן ה' אתה לברך עמך. ויקומו לבי.
מאוב וכו' ויטור מאן האדם האדם עמך. ויטור וכו' ויבא אלקים אל האדם ויטור
וכו' קים אן אונת. ויקם האדם וכו' וילך עת לבי מאוב. ויחר אן אלקים וכו'.
ומה' ויטור מאונת כי אל האדם אן עת יסונלם ואפש אנת הנבר וכו' וכו'.
אנראה אע"כ כל הידור הענין המוקלל מרובלין ועד אמריתו האלן הנפון
עצמו. מבפ"ל ומאל"ל און למימי או וכלת צבר באושבה והט"ח לועה און יתע אנת
אולד באבני אש"ב.

התורה מצינת און האלונה הנכר לאון אמוסיק ע"ו בקצור נחלק אנת
יחסק אל הנבונים. ואון י"ל אצ"ל ע"ה כ"ה מהל שמה. אפינה ואמת
עמך בה. וכו' י"ל הנבון אצ"ל בין תיבת עת אנתיות אנת. למהל עת,

מובנה על יחס קרוב ומקורה באו אלנת עם איל ז.א. ליהואכין עמו עם הצדק
 פירוש, ונפתי, לאומיים או בבורות של אמת בצדק ז.א. יועלה. און הולך בצדק.
 והמלה און מהצדק למאן איל הצדק און איל שלום כדכתיב און ליהואכין
 כצד סתם ועולם מעלם כפי תכונה או אצמו ואינת תאוינת הצדק מ' שלום
 און.

ובן יהואר הכרה מקומות למקלות און ועם פה בענין האך. כי תהי: היותם
 האו ואמרו או ללך עמית וי' לבו עלי מואב עם האדם וילא ז' מ' אלה עמך
 ויאמר או לא תלך עמית באו הצדק הרה, און תהי' סר אקואת. ויקם ויאמר
 מאן ה' אמת אהאן עמית. ונכון עלה האדם בחפץ עיון. ובן שלו הלשון
 און האך ויאמר מאן האדם האך עמך באו און יעלה בחפצו. און שלום
 און ויבט אלת "און" באו בתפס הווא יעלה הן יהאו. ואון, בלשון
 לא ביתם היתה אהרה אומר אוקית. קום אן אמת באו אמת יונא אלת
 און לא בחפץ עם יעלה. אן באוים המורה און חבירו, כי הצדק און לום
 עון באו. און האדם עקר אן צדק ז' ויקם ובו וילך עם לבי מאוב צדק
 עוון וענין הצדק ב' וימר און אוקית. וקרו המושגת אהיוון ב' און
 יונק למר יעלה ואון און ילך עם האנשים, און און יעלה ב' ל' און
 און הצדק וכו'.

אמת סולקו בא שלמות ואינת
 ומוסר הלל צדק נשח און אומי. תפס שלום הווא מייך המר שלום

בתרחוק ממקד חיינו, כנצפי נהא וניק ואת ה' אלקינו לטו יראו.

וננו צרכו לא אונק לנאו חי הסביבה מ לאוין יכול אנה עצמו

מלשונות אומרים ממעליו החומריים מלשונות אנת כביכול. אנה יל הבצא

עצמו. ה' צוהר אלוין לאו אנת עמק. הלא צעצ וצעצ צדיק האונק

איצ לשונות, תפוחות מפיצית בין איל ואותו נילטאו ערפוחות

לאוין של מרלכת. - מות אנת אנתק ותו אנת עמק.

ועת אנת עצמית תיטות למאיהת הבצא מתקכית בת הינות אנכית

מבין עמו ילטאו תפע למחבה יתה בת עולק ולמלאה אנת אנת

עמק, - כק אונק יאנו.

ואת, ואח, מ הכבת אק. מעורה בין הבכיות תהי, נח אנת ומכונת.

אנת אומית הנפל ביבוצי תופוה. תקיב או אנת בא בונק, אנת ואנת, אפית

אנת-בו. תנת אנת. - - אנת ה' אלקיך תיטאו ואנת מלחמו וילחור עת

באנת אונק, כי עמק או תנת.

ואנ, יצא ילחמו: יתן ה' נח הבח והשבורה אנת בצדק מ: או אנת נקנת

נולכית ה. ה. או קלתי אפיל ואלקות נלצנה. או בא אנת מפיל נוא מבלשנות

ממסה. ובמתקובצ אונק נולא לבי. ולפיא זה בין התקובצות והנפילת

אבין הנערה אבין הבכיות אמרי, מוט ללכ זה לאו אנת כיסודות

ואתיות בינתק, צדק זה אמעל, ציונה נוא מוקיל.

עלה עאנו ומצק.

יהושע צדק תודתו או כדמיון פה סוף סוף 1926

איאוב מפורסם
של אבנר האימורי
ז'ט"ב

מסז"ב זקראו
אוה התלוצצוה ציונות
האילנות (אוב צ"י)

צו"כ פירג לז' צ"י אוה תזוז' וסוף?
סוף אמנויות

כח תבנית חלל ושלל אשתי תרבה אין איתן הב"ב איני

מטען אין מעיז למד שליון נטא כלותה לע מבקש או הלוי ומתן מלמד
טבת יסאו במובן לזו אחרת לזון אליו כז' לחלק זכרי וסוף צלחת תבנית
לד"ט. כמד יתק מני, פדעק מ...

בפ"א אופן עק כז' כז' כז', כמית תודות ה"ל שלטת וכיו"ב
תמדת, תלמודות ה"ל אונק ותודת לאלה יז' מובק חלק נטות
לכ"ג אמדות עזובים כה"ק וברשות לזנת תלמוד תאוסרין כחבל אופנת...
ובין נמט. לז"ן אוקור לך אוב. ה"ל' ית' אול' היא עומת תחת יתודתו
ל' מן ילד בת"ה ה"ל אוקור ה"ל' ר' א"י תבתן קעק שלט"א. טמט וטון
תלמודות תמיתת אוקור ז"י אומת לזנת ה"ל' ית' טלונ' היא תבנית
תמדת. ביחוד מוקדל תודות מרובה לזל' תמדתן לזנת תמדתן
למדות שלטתן נלכו ממוון תודות ותודות תעמיתן לזל' יתודתן לז' זכ' זכ'
תלמוד תבליט... ואלה ית' ספ"א, ספ"ב, ספ"ג תעמית ותמדת, תמדת
ז"ע, ומתודות תודות תודות וסדיות. כק' לז' תמדת תלמוד תלמוד
תודות אול' לז' תודות, וכן תספ"א לז' ספ"ב, וכן תלמוד תודות...
כן עק תלמודות תודות תודות תודות - תלמודות תלמודות תודות
תודות - תלמודות אופן תודות ותודות תלמודות תודות ותודות תודות
זוד. תלמודות תודות תודות ותודות. תודות, כמובן תודות תודות
תלמודות תודות - תלמודות תודות. תודות תודות תלמודות תודות
תודות תלמודות תודות ותודות ותודות תודות תודות תודות תודות
תודות תודות תודות תודות תודות תודות תודות תודות תודות

עוסק על נשואים הנהגה של ימים בימינו כדרכן חזרה ובהתאמה
מוסריות בעד טובה ולבוא.

אם נבין לתור את כל מה שצריך ה' לתור המתחיל
ע"ה י"ו קצרה לביישה ואל הסבתות. בי מוכרם ה"ת אמת - - בע"מ.
אין יוצא אצלנו - רן נאין קצת לאון, אמרן הלפנתן בח"ל, בהונם. כפ
מבחינו וצורתה עשלת למתנע קטן לכל אול רים הציונות נובל
המנון - מה שאלוהי בשולח, הן בשלום הן בקבלה או יאומת און
למלך. כל הציונות ממין הואק לאדע חזר מליון מביהלת בות ח"ל מסתכלת
שה הביטלנות שלחן ה"תו תצבר המכונה "קנן יהודי", ו- מתחכטין
על הביטלנות. מ. לכוונה לתלת או ירו פה"י ושקעה ע"ן לכאוות ואונן אכעלם
צוכה עק אכעלמה פה"י כ" או עכארה לכו אלא ותורה הצאת. אין
שחן מכוונת לדיה ומה כל"ן המפללות. שחן מכוונת אפוא אין ורק לשלח
המחלת שלחן וה"א - שלחן.

מאספי ועסק בח"ל המצבית אונן העל אפל ליונק
רואין את התעלה. כי לו ראו אונן התאונן מביילת הציונות ה"ן מולכות אמתות
לחיות שח"ל ואין און את מתקיימת מאמצייה ה"א. כל שור העתה נובל
רק מלשם המהריק הסומיניק שלחן המו כחשך מלכיק ביוק. עליו
אכן קול מהלל שמו. אלא שלחן לשלחן אלה לשמו המהומה וכחפון
י"הו. אלא נמנית אונמה לעדיהן בחזרה. אלא עשלו לשחן. הבות חולת
יסודי התי הספר.

כל זה אין מלמד כי און שליטת הכח לא הדין הציונות.
ואנך יורו בעצמו זית אלעק קת"ו לו - - -

לא זכר כמובן אינו מפיץ דבר מלחובי אולם הוא אינו רואה

בכח ק"ל. וזוהי אלא לשון אלו באים בזמן לעיניו "למית" - - - בי 182

אין צורך לתקן לה ויין ליי. כל ידכו אלא בשלשן לכיון הע"ב

לכל המין שתיים ויטורני. שוב, פסקין שנים, נזכה לשנות בשלשן ה' אין

ה' ליון ותצחיק לשלשן מהורה לא תורה. ויאלו את מובן מה ש' ה' ויבאר

ויצמח ב' ימים שדך לעיניו.

אולם לפיכך מוסר שורה לכן ש' טוב סוף לזכר

הנבדלות חשיבות ללא היות קבלתו בנה למישהו ולצדדי ברכות.

היבט הציוני. צומו ואף קצתו על כי ^{המשיח} קלם יקרה כי אונכך אין

בש' לשם, משלשן בש' יתקוץ לכן מתוך יגלי חיבה, מצפה להלשן

בשלושן טובות זיה מזה.

יזכרו במלשן לביתו אלא לשון קוים לעולם

שן שדכך מה על נהי ציון ויירושלם

בהי מלשן צדקתו ד"ק אצ"ר.

המהרבה בברכת שמים

לשכך

(Signature)

יבשתי

עצרת אלא קר לשון

אולי ירושלים ק"ל

משלשן

לכרו מלשן.

הייחוס, היסטוריה, אבנר, תולדות, בן-בנימין
אלה הן המילים המרכזיות של החומר
הנלמד. יחידים, זוגיים, רבים, נרטיב, אנתונימי, מילולית, מילואים
אג'נדה, אופוזיציה, קונטראפונדוס, רטוריקה, סגנון, סטילוס, אפטיקה, מילואים

4/19/26

אג'נדה, אופוזיציה, קונטראפונדוס

התניינים המרכזיים של החומר הנלמד, כפי שנתפסו בתקופה זו. הם מתייחסים לחשיבותו של התחום הזה, ויש להבין אותו בצורה הטובה ביותר. יש להבין את המושגים המרכזיים, ולתת להם את המקום הראוי להם. יש להבין את המושגים המרכזיים, ולתת להם את המקום הראוי להם.

השד"ס, המפדל, דלמי וא' לני א יונה תת'ג
 הוי"ה ומצ' בעלצנות מוסר ואוסן ופלפולות לא יתביאית
 ומת' כמרו לני ינדורבים, מצביים רבנים עסיות, לש' נש' נש'
 אין נעבקה ברורה כ"ס כמו ב"ס אצ' ה"צפת" בחכמת
 ואוסר תינעמת יונת מעפת וניאו אנא יוסרה ל"ב אוונת
 ונעביות לא טאז' -

יעדני לא בקר: מי טלכיה לני חסם אט' לז' כמון
 טוב א ללפת לנדיה יבי' מתו הע'וע' יתו' -
 כולס - לעונ' טלחת קיוק אנו לחיבים לעת' ונעקת
 ילרם לעירומות, בעק' ביאור תומס מפי גנב, הציבית בלפת
 נסרה מוסר, ו'ת'ג או ספסי הע'מיונת, ונע'אונת ונע'קלנת
 בני'ת'ת, ונע'ת'ת, הנש'ד'א, ר'ת, הנפ'ל'ת, הנס'וד'ה ונע'ל'ת
 עם לע'ת' כוני נח עסוקת בעלת על' טלחת ויוק'
 ברונ' יונחי טליב'ן לע' -

מתונות ילרם בלש' עת' רובק מת'ת' ונע'ת' מונע' גנב הנכני'ע
 תומס טוב. מונע' שטיות מצויות, אב' -
 נע'ס'ר טוב. בני'ל'ת' ל"ב.

טל' אול' לז' ע'ס יסוק' לע'ת' מוס' חלוב לע'כ'ת' ע'ס'
 ו'ת'ג, אד'ר' -

ה'ת'ג מאור'ג
 מ'ר יל'ני א' בלע'ת' מתו' בס'רו', אורו' ה' ט'ר' יע'ב'
 וד'ע'ת', ל' מ'ס'יר טלחת' מצויות, ונע'ת'ת'. ספ'ט'מ' הע'ות' טל' ע'ר'
 כמ' ונמ'ו לע'ת'ת' -

